

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Πολλοὶ οἱ λόγοι δι' οὓς ὀφείλομεν νὰ εὐγνωμο-
νῶμεν τοῖς ἀνθρώποις, διότι εἰσὶν ἄνθρωποι παρ'
ᾧ λαμβάνομεν πολλὰ ὠφελήματα, ἄνθρωποι οἵ-
τινες συνέδραμον ἡμᾶς ποικιλοτρόπως, καὶ τοὺς
ὁποίους ἴσως ποτὲ δυνηθῶμεν ἔστω καὶ κατὰ τὸ
ἡμῖσι ν' ἀνταμείψωμεν, ἢ δὲ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν
θὰ ᾖ ἀνάλογος πρὸς ὅσα παρ' αὐτῶν ἐλάβομεν. Ἀλ-
λ' ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐπραξαν δι' ἡμᾶς, εὐρίσκομεν
ὅτι εἰσὶν ἴσα τῷ μηδενί, παραβαλλόμενα πρὸς ὅσα
ὁ Θεὸς ἐπραξε. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
ν' ἀνατρέξωμεν εἰς ψυχικὰ ὠφελήματα· ὁ φυσικὸς
κόσμος παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ διδόμενα συγκρίσεως. Ὁ
ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐποίησε ῥόδον. Ὁ ἄνθρωπος οὐ-
δέποτε ἐποίησε τμήμα κυανοῦ οὐρανοῦ ἢ τμήμα νέ-
φους. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐξέτεινε τὴν λάμψιν
τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, οὐδ'
ἐκάλυψε τὸν πρὸς δυσμὰς ἐρίζοντα διὰ τῆς λαμ-
πρότητος τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέ-
ποτε κατεσκεύασε τὸν σῖτον τοῦ ἀγροῦ δι' οὗ τρε-
φόμεθα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐθρεψε τὴν πηγὴν.
Ἐπόμεν ἐκ χιλίων ρυάκων εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἂν
ἀκολουθήσωμεν τοὺς ρυάκας τούτους, μέχρι τῶν
πηγῶν των, θὰ εὕρωμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε
ἐποίησαν αὐτοὺς νὰ τρέχωσιν. Ἐφάγομεν ἐκ χιλίων
κλάδων· ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν νὰ εὕρωμεν πόθεν ὁ
καρπὸς παρήχθη θὰ ἴδωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐν τῶν
δένδρων τῶν τρεφόντων ἡμᾶς ἐβλάστησαν τῇ τοῦ
ἀνθρώπου ἐνεργείᾳ. Ἐὰν τερπώμεθα ἐν τοῖς φίλοις,
ἐν τοῖς ἀγαπῶσιν ἡμᾶς, ἐν τοῖς τέκνοις τῆς ἀγά-
πης ἡμῶν, ταῦτα δὲν ἔδωκεν οὐτός εἰς ἡμᾶς; Πό-
θεν προῆλθεν ἡ τοῦ ἔρᾶν δεκτικότης; Πόθεν προῆλ-
θεν ἡ ἀγάπη ἥτις πληροῖ τὰς φύσεις ἡμῶν ἐκ χα-
ρᾶς, ἂν μὴ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν πα-
τρός; Αὐτῷ, λοιπόν, ἀπονέμομεν εὐχαριστίας.

«Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός·
διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 2).

Ὁ ἀκταιοφύλαξ ὑπερχάρη ἐπὶ τῇ μελλούσῃ εὐτυ-
χίᾳ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον οὕτω παραδό-
ξως εὔρεν. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν παρέδωκεν
αὐτὸ εἰς τὴν θεραπείαν, ἥτις τὸ ἔθεσεν ἐπὶ μα-
λακοῦ ἀνακλίντρου ἐντὸς ἀναπαυτικωτάτου δωμα-
τίου. Ὁ δὲ κύων ἐν τῷ μεταξύ παρηκολούθει κατὰ
πόδας τοὺς φέροντας τὴν κόρην εἰς τὴν μέλλουσαν
κατοικίαν τῆς, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐνόει τὰ ἐνεργού-
μενα ὑπὲρ αὐτῆς· διότι ἔσειε τὴν οὐρὰν του, ὡς τε-
κμήριον τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ὁ οὐμφρὲν
ἀποχαιρετῶν ἐκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ μικρὸν εὔρημα, ὁ
κύων, ὁ πρῶτος σωτὴρ τῆς κόρης, πλησιάσας ἔλειξε
τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός. Παρευθὺς
ἀναψυκτικὰ μέσα ἐφηρμόσθησαν, χρήσις θερμοῦ λου-
τροῦ ἐγένετο καὶ οὕτω ταχέως ἡ μικρὰ κόρη συν-
ελθοῦσα ἔφαγε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὴν θερμὴν
τροφὴν. Ἀλλ' ὅτε ἀνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
καὶ εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ξένην οἰκίαν καὶ ἀνα-
μέσον ξένων ἀνθρώπων, φοβηθεῖσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ·
ἀλλ' ὁ κύων πλησιάσας εἰς αὐτὴν καὶ θέσας θω-
πευτικῶς τὴν μεγάλην καὶ μαλλιαρὰν κεφαλὴν του
ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, κατῴρωσε νὰ τὴν καθη-
συχᾷ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ἤκούσθη παρ' αὐτῆς, εἰ μὴ
«Βοδῆρ, (ἀντὶ Ῥοδῆρ τὸ ὄνομα τοῦ κυνός) ποῦ Μαμ-
μὰ; ποῦ, ποῦ Μαμμὰ! Τότε ὁ Ῥοδῆρ, ἔσειε πάλιν
τὴν οὐρὰν του, ὡς σημεῖον τῆς χαρᾶς αὐτοῦ, διότι
ἤκουσε πάλιν τὴν φωνὴν τῆς.

Ἐμβλέπων ὁ κύριος Αὐδήλιος πρὸς τὴν μικρὰν
κόρην μετὰ στοργῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, «Βεβαίως
ἔχω ἰδεῖ τὸ ὡραῖον τοῦτο πρόσωπον· ἂν ὅμως ἀπα-
τῶμαι, ἔχω ἰδεῖ τοῦλάχιστον παιδίον ὁμοιάζον πρὸς

αυτό. Ὅτε τὸ ἐνέδυσαν ζεστά ἐνδύματα καὶ τὸ ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐξεφώνησε, «Μικρά μου Ῥοζή, ἀγαπητή μου ἀδελφή Ῥοζή! ὦ! σὺ κοράσιον ἀκριβῶς ὁμοιάζεις πρὸς ἀδελφὴν ἄλλ' ἐκείνη πρέπει νὰ ἔχη νῦν ἡλικίαν γυναικός, ἀπὸ τὴν διετίας πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ὅτε ἀπεχωρίσθην αὐτῆς». Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἀγῶν μόνον τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἐτος τῆς ἡλικίας του προῶ- ρως ἐγῆρασε καὶ κατέστη ὅλως πολὺς ἐνεκα τῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς συζύγου καὶ τοῦ μονογενοῦς τέκνου αὐτοῦ θλίψεων του, ἔστρεψε νῦν πρὸς τὸ παρελθόν τὸν νοῦν του, ὅπερ ἐπὶ πολλὰ μὲν ἔτη εἶχεν ἀπομακρύνει τῆς μνήμης αὐτοῦ, νῦν ὁμῶς ἡ παρουσία τῆς μικρᾶς ταύτης ξένης ἀνεμίμνησκεν εἰς αὐτὸν πάσας τὰς πρότερον περιστάσεις αὐτοῦ· ὅτι δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὁ μητρικός του, ἕνεκα δυσχερεσιῶν τινῶν, τὸν ἀπέβαλε τῆς οἰκίας ἐκπορευθεὶς ὄντα ἐνθυμώτο τῶρα τὴν θλίψιν, ἣν ἠσθάνθη ὅτε ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς ἐστερημένος καὶ φίλων καὶ προστάτου! ἀνεπτολεῖ δὲ εἰς τὴν μνήμην του ὅτι ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του Ῥοζή ἡ φιλάττη Ῥοζή, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ μένῃ διὰ νὰ παίζῃ με αὐτήν.

Ἐν τοσούτῳ οὐδέποτε εἶχε λησμονήσῃ καθ' ὅλον τρῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα τὴν φυσικὴν ὡρίαν τῆς ἐτεροθαλοῦς ταύτης ἀδελφῆς τοῦ· νῦν δὲ ἐφ' ὧντάζε- το ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Παλλὰς μετὰ τὴν ἀποπομπὴν του ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἵνα μάθῃ τὰ κατ' αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τοῦτο· ἐπειτὰ δὲ ἀποδημήσας δὲν ἐπ' ἀνῆλθεν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ κατοικίαν.

Κατέχόμενος λοιπὸν ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῶν διεγειρομένων εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς παρουσίας τῆς κόρης καὶ ἀπορῶν διατὶ ἀνεκάλειτο εἰς τὴν μνήμην του ἡ ἀδελφὴ του Ῥοζή, ἀπεφασίεε νὰ τὴν ἐρω- τήσῃ,

«Πῶς ὀνομάζεσαι μικρά μου;» Αὐτὴ δὲ σφρα- λείσα ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν τῆς ὡς φοβούμενῃ ν' ἀποκριθῇ· ἀλλὰ διὰ τοῦ καλοῦ τρό- που καὶ τῶν θωπευσέων αὐτοῦ ἐνθαρρυνθεῖσα εἶπε, «Βιρδῶ». Δὲν ἔχεις καὶ ἄλλο ὄνομα;» προσέθηκεν αὐτὰς. «Τί εἶναι τὸ ἄλλο ὄνομα τῆς Βιρδούς;» «Βιρ- δῶ», ἐπανελάθεν αὐτή. Μήπως ὀνομάζεσαι καὶ Ῥοζή;» «Ὀχι», ἀπήντησεν αὐτὴ πάλιν, «μόνον Βιρδῶ». Ἐκ τούτου συνέπερανεν ὁ κύριος Αὐδή- λιος ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη οὐδὲν ἄλλο ὄνομα ἐγί- νωσκε· καὶ ὁμῶς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀδελφῆς του ἤθελε νὰ τὴν ὀνομάζῃ Ῥοζήν· ἀλλ' αὐτὴ σταθερῶς ἀποποιούμενῃ ὑπερίσχυεν, ὥστε ἠναγκάσθη αὐ- τὸς νὰ τὴν καλῇ Βιρδῶ.

«Διχὸν σου ὄνομα;» ἠρώτησε τὸ κοράσιον, «πῶς Βιρδῶ ὀνομάζει σέ;» «Πατέρα», εἶπεν ὁ ἀξιωματι- κὸς ὑφειμένη τῇ φωνῇ.

«Ὀχι, ὄχι πατέρα· σὺ ὄχι πατὴρ Βιρδούς· πῶς Βιρδῶ ὀνομάζει σέ;»

«Θεῖον», εἶπε καὶ ἐν ταύτῳ ἐφίλησε τὸ μικρὸν πρόσωπον τῆς ἀποφασιστικῆς κόρης· «ὅχι μὲ καλῆς θεῖον;»

«Ναι», εἶπεν αὐτὴ σκεπθεῖσα ὀλίγον. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκάλει θεῖον Δωργὸν (1) τὸν ἀνδρὰ ἐκεῖνον, ὅστις ἀνεδέχθη νὰ φροντίσῃ περὶ αὐ- τῆς μᾶλλον πατρός.

«Πόσων ἐτῶν εἶσαι;» ἠρώτησε περιπλέον ὁ ἀγα- θὸς οὗτος ἀξιωματικός.

«Δύο» ἀπάντησεν αὐτὴ προσπαθίσασα νὰ προ- φέρῃ τὴν λέξιν εὐκρινῶς. Ἴνα δὲ τὴν τί ἡδύνατο νὰ ἐνθυμῇται ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη, τὴν ἠρώτησε, «ποῦ εἶσαι ἡ μήτηρ σου;» αὐτὴ δὲ περιαγαγούσα περὶ τὸ δωματίον θλιβερόν βλέμμα ἦτο πάλιν ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ.

«Ὅλοι ὑπῆγαν, ἡ Βιρδούς μήτηρ, ὅλοι ὑπῆγαν».

«Ποῦ ὑπῆγαν ἀγαπητή μου;» ὑπέλαθεν αὐτός.

Σειοῦσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἤρχισε νὰ κλάι ἡρπύ- τοῦσα τὴν μητέρα τῆς. Ἐκ τούτων δὲ κατενόησεν ὅτι αὐτὴ ἦτο παραπολύ μικρὰ, ὥστε ν' ἀποκρίνη- ται εἰς τὰς ἐρωτήσεις του—παραπολύ νεαρά, ὥστε νὰ δύνηται νὰ διηγήθῃ τί ἀφορῶν τὸ παρελθὸν αὐ- τῆς, καὶ ὅτι ἡ Βιρδῶ μόλις ἡδύνατο νὰ ἐνθυμῇται τὰ ὀνόματα «Μήτηρ καὶ Πατὴρ» καὶ τὴν πρὸς αὐ- τὴν στοργὴν τῶν. Διενόηθη ὁμῶς νὰ καταβάλλῃ ἑτα- μίαν προσπάθειαν. Ὅθεν ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν πε- ριπαθέστερον τὴν ἠρώτησε μετὰ τρόπον ἥπιον ἡ μαλ- λον εἰπεῖν σπουδαίον, «τίς σ' ἔφερεν ἐνταῦθα;»

«Ὁ Θεός» εἶπεν αὐτὴ ἀναθελίσασα ὅπως ἴδῃ ἂν ὁρθῶς ἀπεκρίθῃ. «Ὁ Θεός, ἐξηκολούθησεν, ἀέ- καμε τὴν Βιρδῶ καὶ ὁ Θεός ἀγαπᾷ αὐτήν.»

—«Ἀλλ' οὐδεὶς ἄλλος ἔφερεν αὐτὴν ἐνταῦθα;»

«Μόνον σὺ καὶ ὁ Θεός». Ἐφάρξε· σὺ καὶ ὁ Θεός τὴν Βιρδῶ ἔδω;»

«Ναι ἀγαπητή μου;» ἀπάντησε μετὰ τρέμοντα χεῖλη ἐκ τῆς συγχλινήσεώς του. «Ὁ Θεός σ' ἔφερεν ἐν- ταῦθα—Ὁ Θεός ἔφερε τὴν Βιρδῶν ἐνταῦθα, ἵνα γέ- νηται ἡ ἐμὴ παρθένος καὶ ἵνα αὐτὴ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ τέκνου, ὅπερ ἔκεινος ἀνεκάλεισεν εἰς τὴν ἄλλην ζώην.»

«Ἀλλ' ὁ Βοδῆρ (Ῥοδῆρ)», εἶπε· κυττάσας κούκλῳ, «ἔφερε τὴν Βιρδῶ καὶ ὁ Βοδῆρ;» Τὸ νόημα τοῦτο ζῶν ἀκούσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, πρὸς ἀπάντησιν ὑ- ψώσε· τὴν μαλλιαρὰν κεφαλὴν του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰς μικρὰς χεῖρας τῆς Βιρδούς ὅπως τὸν ἐπι- ψάσῃ. Μετὰ ταῦτα ἀποκαμουσα αὐτὴν, ἔλκων τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος του ἀγαθῶς προ- στάτου τῆς καὶ ἀπεποιεῖτο.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος ἀπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μικρὰν κόρην μετὰ τοῦ κυ- νός αὐτῆς. Ἐθεώρει δὲ αὐτὴν ὡς πρῶτον ἀντικα- τὰσσαν ἵνα φαῖδρυνῇ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ μετὰ τῆς βαρείας θλίψεως, ἀς πρότερον ἀπέδωκε.

Καίτοι δὲ αὐτὴ πολλὰκις ἠχαιόβουα ἐξῆται τὴν

μητέρα της, ταχέως ὅμως συνοικειώθησα μετὰ τῆς νέας κατοικίας καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὐμένους αὐτῆς προστάτου, ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε ποτὲ ἄλλον τινά.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Λυδῆλιος προσέλαβεν ἀρίστην παιδαγωγὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύετο αὐτὴν πάντοτε, ὥσπερ ἠναγκάζετο νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἀλλ' αἰκὰ ὑπέστρεφεν ἀπῆται νὰ ἦναι ἡ Βιρδὼ πλησίον αὐτοῦ. Ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον καὶ πολλακίς ἤπτορε πῶς ἡδύνατο νὰ ζῇ πρὶν αὐτὴ εἶθι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βιρδὼ ἀνταπέδιδε τὴν πρὸς αὐτὴν θερμὴν ἀγάπην του· διότι, ὅτε αὐτὸς ἐνεκὰ τῆς ὑπηρεσίας του ἐξήρχετο, ἀν ἐβράδυνεν, αὐτὴ συνείθιζε νὰ ἵσταται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος πρὸς ἀκρόασιν τῶν βημάτων αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὴν παιδαγωγὸν τῆς συμπαινετικῇ τῇ φωνῇ, « Πότε ὁ θεὸς Δωρῆς θὰ εἴδῃ εἰς τὴν Βιρδὼ ; » Τοσοῦτον ἐπόθει τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 1).

Καὶ τί θὰ κάμει ἡ κόρη τοῦ Βορρά εἰς τὴν κατάφυτον ἐκείνην Μεσημβρίαν; Εἶμαι λίαν ὠχρὰ, ἀμαυρουμένη πρὸ τῶν ῥόδων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ θερμὸς τῆς χώρας ἥλιος θέλει μὲ μαράνει καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μου θὰ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸ πιστὸν ἄστρον ὅπερ φρουρεῖ τοὺς τάφους τῶν πατέρων μας. Οὐχὶ ὁ φίλτατός μου Φριτιόφ δὲν θέλει φύγει τοῦ τόπου, ὅστις ἔχει ἀνάγκη τῆς ὑπερασπίσεώς του· δὲν θέλει θύσει πρὸ πτωχῆς νεάνιδος τὴν δόξαν ζωῆς ὀλοκλήρου. Ἀρέσκεσαι νὰ μάχεσαι κατὰ τῆς καταιγίδος ὅταν αἶρῃ τὴν λευκὴν τῶν κυμάτων χαίτην· ἀρέσκεσαι ἐν τοῖς κινδύνοις διότι εὕρισκεις τιμὰς ἐν τῇ νίκῃ. Ἡ ὠραία ἐρῆμος, ἣν διασχίζεις θέλει εἶσθαι τάφος σου, ἡ ἀνδρεία σου θέλει διαφθαρεῖ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀσπίδος σου. Εἶθε νὰ μὴ γίνῃ ποτὲ. Οὐχὶ δὲν ἀρέσκομαι νὰ ἀποθαυμάζω εἰς τὸ μέλλον ἐν ταῖς ὥδαίς τοῦ ὀνόματός σου Φριτιόφ μου. Ὑποχώρησον, ὑπόκυψον τῇ ἀνάγκῃ, φίλτατέ μοι· ἐν τῷ ναυαγίῳ τούτῳ τῆς εὐτυχίας ὁμῶν ἀς ἀποχωρισθῶμεν τῆρουντες ἀμολυντὸν τὴν ὑπόληψιν ἡμῶν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Διὰ τί; Διότι νῦν αὐπνίας διετάραξε τὸ πνεῦμα σου;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Διότι κηδομαι τῆς δόξης σου καὶ τῆς ἐμῆς.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Δόξα τῆς γυναίκός εἶναι νὰ ἀγαπᾷται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Δὲν ἀγαπᾷ τις ἐπὶ μακρὸν ἐάν τὸ αἰσθητὸν τοῦτο δὲν ὑπεκκαίεται ὑπὸ τοῦ ἐρωτός.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Χθὲς ὁμιλοῦσα μὲν περὶ τῆς ἀγά-

πης μας δὲν ἔλεγες ἐάν· σήμερον ἀμφιβάλλεις περὶ αὐτῆς;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐχὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀποδέχομαι τὴν φυγὴν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἐλθέ, ἡ ἀνάγκη σε διατάττει.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐδέποτε γίνεται ἡ ἀνάγκη ἀνωτέρα τοῦ καθήκοντος.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ὁ ἥλιος δύει, ὁ χρόνος παρέρχεται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἀλοιμόνον! ὁ ἐμὸς ἥλιος ἔδυσεν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Σκέφθητι, Ἰνγεβόργη· εἶναι αὕτη ἡ τελευταία σου λέξις;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἐσκέφθην καὶ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἐστὼ· χαῖρε, ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως Ἐλγ.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ὁ Φριτιόφ, οὐτὼ μὲ ἐγκατελείπεις; Δὲν ἔχεις οὔτε ἐν βλέμμα πλέον διὰ τὸν σύντροφον τῶν παιγνίων σου οὐδὲ θλίψιμον χειρὸς διὰ τὴν ἀτυχῇ ἣν ἠγάπας; Δὲν ἦσο τὸ πρῶτον μου δεινόν; Οἰανδρητοτε εὐτυχίαν καὶ ἀν ἐγνώρισα ὄνομαζέτο Φριτιόφ. Μὴ ἀμαύρου τὴν εἰκόνα σου ἥτις θέλει μοὶ μένει ὡς παρηγορία. Ὅ, τι ἠγάπησά ἐν τῇ γῇ θέλω τὸ ἀγαπᾶ καὶ ἐν τῇ Βαλχάλα. Ἀλλὰ δὲν με βοηθεῖς παντάπασι εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἀλγεινῆς ταύτης θυσίας· δὲν ἐλαφρύνεις κἀν αὐτὴν οὔτε δι' ἐνὸς λόγου παραμυθίας. Γνωρίζω καλῶς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησίς μου θέλει σε συνοδεύει ἐπὶ πολὺ. Ἀλλ' ἡμέραν τινα πιθανὸν ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων καὶ ὁ βόμβος τοῦ ἀνέμου θέλουσι φέρεи μέχρι σου τὸ ὄνομα τῆς Ἰνγεβόργης. Πιθανὸν τότε, καθ' ἐσπέραν οἱ συμπολεμισταὶ σου σε ἀφίσωσι κατὰ μόνας νὰ ἀνακαλέσῃς τὰς ἡμέρας τὰς ἄλλοτε καὶ νὰ ἴδῃς ὑφούμενον ἐνώπιόν σου ὠχρὰν εἰκόνα, τῆς νεαρᾶς αἰχμαλώτου τοῦ ναοῦ τοῦ Βαλδούρ. Καὶ δὲν θέλεις δυσανασχετῆσαι ἐπὶ τῇ ὀπτασίᾳ ταύτῃ, ἀν καὶ θλίβερα ἄλλὰ ταπεινῇ τῇ φωνῇ θέλεις εἶπει αὐτῇ δύο λέξεις ἐρωτός ὅς οἱ ἄνεμοι θέλουσι φέρεи μέχρις ἐμοῦ. Ὅσῳ τὸ ἐπ' ἐμοὶ μένει μοι ἔτι παραμυθία, ὅτι ἐνταῦθα τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποσπάσῃ τῆς ἀναμνήσεώς σου. Περὶ σου θέλουσι μοὶ διμυλεῖ αἱ δεινροστοχίαι τοῦ ναοῦ· ἐν τῇ λάμπει τῆς σελήνης αὐτὸς ὁ θεὸς θέλει λαμβάνει τὴν μορφήν σου. Ὅταν θεωρῶ τὴν θάλασσαν θέλω νομίζει ὅτι βλέπω ἔτι τὰ ἴχνη τῆς λεμβού σου. Ἐν τῷ δάσει σὺ ἔχεις χαράξει τὸ ὄνομά μου ἐπὶ τῶν δρυῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐξαλειφεται ὅταν πίπτῃ ὁ φλοιὸς καὶ ἡ κοῦρα νὰ λέγωσιν ὅτι τοῦτο εἶναι προμήνυμα θανάτου. Θέλω σοὶ πείναι τοὺς χαιρετισμοὺς μου, ἐπὶ τῶν ἀκρίνων τοῦ δρυὸτός ἡλίου καὶ αἱ νεφέλαι θέλουσι φέρεи μέχρι σου τοὺς θρήνους μου. Θέλω κεντήσῃ τετρακτύμενὰ λάρια ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς γηρίας μου μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ ἔαρ θέλει σπείρει νὰ λάρια ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ τάφου μου. . . . Ἡ κίνυρα θέλει πέσει ἀπὸ τῆς χειρὸς μου προσπαθούσης νὰ κρατῶ αὐτὴν. . . .

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Παράφερέσαι θυγάτηρ τοῦ Βῆλη· συγ-